

De jongen in Naïn opgewekt

Thema: De rondwandeling
Lukas 7:11-17

UITLEG VAN DE TEKST

Na het wonder van de genezing van de dodelijk zieke slaaf van de hoofdman te Kapernaüm volgt nu het wonder van de opwekking van een dode jongeling te Naïn. Dit vormt een climax in de gebeurtenissen die duidelijk maken dat Jezus dé Christus is, zoals in het volgende gedeelte door Hemzelf uiteengezet wordt. We lezen dat in Lukas 7: 22-23: 'En Jezus, antwoordende, zeide tot hen: Gaat heen, en boodschapt Johannes weder de dingen, die gij gezien en gehoord hebt, namelijk dat de blinden ziende worden, de kreupelen wandelen, de melaatsen gereinigd worden, de doven horen, de doden opgewekt worden, den armen het evangelie verkondigd wordt. En zalig is hij, die aan Mij niet zal geërgerd worden.'

De andere dag gaat de Heere Jezus namelijk naar Naïn, een stad die ongeveer 40 km ten zuidwesten van Kapernaüm lag, zo'n acht uur lopen. De plaats Naïn lag in hetzelfde gebied als de plaats Sunem, die bekend geworden is door de opwekking van een dode jongen door de profeet Elisa (2 Kon. 4: 32-37). Ondanks het feit dat het zo'n acht uur lopen is, gaan toch veel mensen met Hem mee: velen van Zijn discipelen en een grote schare. Als de Heere Jezus met de schare de poort van de stad nadert, komt vanuit de stad een begrafenisstoet hen tegemoet. De Joodse begraafplaatsen waren buiten de stad en een begrafenis vond meestal plaats aan het eind van de dag waarop iemand gestorven was. Vanwege de hoge temperaturen in de oosterse landen wordt het lichaam snel begraven. De dode die begraven gaat worden, is een eniggeboren zoon van een weduwe. Met haar jongen verliest deze vrouw ook degene die in haar levenson-

derhoud kon voorzien. Een grote schare uit de stad gaat met haar naar het graf. Zoals in die tijd bij de Joden gebruikelijk was, zal deze schare bestaan hebben uit meelevende treurende stadsgenoten en ingehuurde klaagvrouwen. Bij het zien van de begrafenisstoet wordt de Heere Jezus met innerlijke ontferming bewogen. Hij weet van haar omstandigheden af en roept de vrouw toe niet meer te wenen. Zo onderbreekt Hij de begrafenisstoet. Dan loopt Hij naar de baar toe waarop de gestorven jongen ligt en raakt deze zelfs aan en dwingt zo de stoet tot stilstand. Dit aanraken van de baar zal bij de omstanders verontwaardiging hebben oproepen. Volgens de Joodse wet werd iemand die een dode aanraakte of iets waarmee een dode in contact was gekomen daardoor onrein. Vervolgens spreekt de Heere Jezus tot de gestorvene: 'Jongeling, ik zeg u, sta op!' Het Griekse woord (neaniskos, vgl. Matth. 19:20) voor jongeling duidt op iemand tussen de 24 en 40 jaar. Op het woord van de Heere gebeurt het grote wonder. De jongen wordt levend en gaat - nog met windsels omwonden - overeind zitten en begint te spreken. Dan geeft de Heere Jezus hem terug aan zijn moeder. Opvallend bij deze opwekking zijn de overeenkomsten met de opwekking uit de dood van de zoon van de weduwe te Zarfath zoals we die lezen in 1 Kon. 17. In de verzen 16 en 17 worden de gevolgen van dit wonder genoemd. Het wonder van deze opwekking uit de dood heeft de Heere Jezus verricht zonder een verzoek van de moeder en ook zonder een vraag aan de moeder om geloof. Er is in deze geschiedenis zelfs geen enkele verwijzing naar of opmerking over geloof. De nadruk ligt hierbij dan ook niet op het geloof, maar op de Heere Jezus Zelf en wie Hij is (zie vers 16 en 22).

'Vreze beving hen allen.' Dat 'vrees' de mensen beving, houdt niet in dat ze bang werden voor Jezus (zoals in Luk. 8: 37), maar dat ze ontzag en eerbied voor Hem kregen. Met 'allen' zullen al de mensen bedoeld zijn die erbij aanwezig waren: Jezus' discipelen, de schare die meetrok (vers 11) en de inwoners van Naïn die meetrokken in de begrafenisstoet (vers 12).

De tweede reactie van deze mensen komt voort uit de eerste. Ze verheerlijken God (vgl. Luk. 2: 20). Uit de vorm van het werkwoord (edoxazon) blijkt dat ze dit een tijdlang deden (vgl. Luk. 5: 26; 13: 13; 17: 15). Wat de mensen vooral zeggen is dat 'een groot profeet is onder ons opgestaan'. Dat de mensen in Jezus een groot profeet zien, komt hier door de wondertekenen die Hij voor hun ogen verricht en die hen herinneren aan grote profeten van vroeger, zoals Elia (vgl. 1 Kon. 17: 10-22) en Elisa (vgl. 2 Kon. 4: 18-37). Het gebeurde vaker dat Jezus gezien werd als de profeet Elia (vgl. Luk. 9: 19). Ziet het volk hier in deze grote profeet ook dé Profeet, dat wil zeggen de Messias? Zij zeggen namelijk: '... en God heeft Zijn volk bezocht', oftewel 'Hij heeft omgezien naar Zijn volk' (vgl. Luk. 1: 68, 78). Deze woorden wijzen op de verwachting van de Joden dat God Zich in Zijn genade aan het einde der tijden weer zegenend tot hen zal keren en wel in de persoon van de Messias. Zien zij dit nu werkelijkheid worden? Wat Hij gedaan heeft, wordt in heel Judea en in al het omliggende land verteld.

TER OVERWEGING

Vanuit deze geschiedenis moeten we de kinderen duidelijk maken dat ook jonge mensen kunnen sterven. Misschien kennen ze wel voorbeelden uit hun eigen omgeving. Het is erg als een vader of moeder, opa of oma gestorven is en begraven moet worden, maar nog veel erger is het om een eigen kind te moeten begraven. De jongeling te Naïn gaat zijn moeder voor. Vraag ze maar wat nodig is om te kunnen sterven: dat ze de Heere mogen kennen als hun Zaligmaker. Hoe groot de nood of het verdriet ook kan zijn, de Heere weet er van af. Dat leert ons deze geschiedenis ook. Hij wist wat die weduwe allemaal moest meemaken en Hij geeft uitkomst in haar verdriet.

Wijs hier de kinderen maar op de aangrijpende werkelijkheid, dat dit verdriet ook ons leven zal

binnenkomen. Dat is de realiteit. Wie zal de dood keren?!

De Heere Jezus wil helpen. Tegelijkertijd kán Hij het ook. Hij is Gods Zoon. Niets is voor Hem onmogelijk. Laat de kinderen maar horen dat we met een grote God en met een machtige Heiland te doen hebben. De barmhartige ontferming van Christus is ook een voorbeeld voor ons: om oog te hebben voor iemand die verdriet of zorgen heeft en om onze naaste ook daadwerkelijk lief te hebben.

In onze tijd worden er geen doden meer opwekt, zoals toen. Maar nog steeds maakt de Heere door Zijn Woord dode zondaren levend. Calvijn wijst daarop bij de uitleg van dit gedeelte en noemt dan Johannes 5 waar de Heere Jezus zegt: 'De ure komt en is nu, wanneer de doden zullen horen de stem des zoons Gods, en die ze gehoord hebben, zullen leven.' Onder de prediking van het evangelie of de vertelling op de zondagsschool wil de Heere nog steeds wonderen werken, dat harten voor Hem gaan kloppen en ook kinderen voor Hem gaan leven. Augustinus ziet in de drie opwekkingen uit de dood in het evangelie een bepaalde opklimmende orde. Het dochtertje van Jaïrus was gestorven, maar ze was nog thuis, de jongeling te Naïn werd reeds uitgedragen, Lazarus lag reeds enkele dagen in het graf. Drie soorten doden, zegt Augustinus, drie soorten zondaren, die Christus ook nu nog tot leven wekt. Het kan zo geestelijk dood niet zijn of Jezus weet er raad op. Zijn levenwekkende woord doet kracht. Hij heeft maar te spreken en het is er, te gebieden en heet staat er. Dat mag tot bemoediging zijn bij het vertellen op de zondagsschool! Hij heeft door Zijn lijden, sterven en opstanding dood graf en hel overwonnen voor een ieder die in Hem gelooft.

GELOOFSLEER

Dordste Leerregels, hoofdstuk 1, artikel 17: 'Nadeemaal wij van den wille Gods uit Zijn Woord moeten oordelen, hetwelk getuigt dat de kinderen der gelovigen heilig zijn, niet van nature, maar uit kracht van het genadeverbond, in hetwelk zij met hun ouders begrepen zijn, zo moeten de godzalige ouders niet twifelen aan de verkiezing en zaligheid hunner kinderen, welke God in hun kindsheid uit dit leven wegneemt.'